



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 252/2019
20.06.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића и Зоране Делибашић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милан Николић адвокат из ..., против туженог ББ из ..., чији је пуномоћник Бина Дражевић адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 766/2018 од 05.10.2018. године, у седници већа одржаној дана 20.06.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 766/2018 од 05.10.2018. године - одлуке садржане у првом ставу изреке.

Образложење

Пресудом Основног суда у Неготину П1 166/14 од 20.12.2017. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца АА из ... и поништено као неправилно и незаконито решење туженог ББ из ... број ../2014 од 12.08.2014. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду од 01.07.2002. године, и тужени обавезан да тужиоца врати на посао и распореди на посао и задатке који одговарају његовој стручној спреми, знању и радном искуству у року од осам дана под претњом принудног извршења, док је тужбени захтев у делу којим је тужилац тражио да се тужени обавезе да га распореди на послове и радне задатке ... у року од осам дана под претњом принудног извршења, одбијен као неоснован. Ставом другим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да на име неисплаћеног дела зараде за 2011, 2012. и 2013. годину исплати тужиоцу износ од 4.338,57 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате са законском затезном каматом почев од 13.10.2014. године до исплате у року од осам дана под претњом принудног извршења, док је тужбени захтев у делу за досуђење законске затезне камате од 12.10.2014. године до 13.10.2014. године одбијен као неоснован. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и тужени обавезан да тужиоцу на износ неисплаћене зараде наведен у ставу другом изреке обрачуна и у корист Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање - Филијала Бор уплати доприносе за обавезно

пензијско и инвалидско осигурање, обрачуна и у корист Републичког фонда за здравствено осигурање - Филијала Бор уплати доприносе за обавезно здравствено осигурање и обрачуна и корист Националне службе за запошљавање - Филијала Бор уплати доприносе за обавезно осигурање за случај незапослености, у року од осам дана под претњом принудног извршења. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да на име трошкова парничног поступка исплати тужиоцу износ од 185.280,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате, у року од осам дана под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 766/2018 од 05.10.2018. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Неготину П1 166/14 од 20.12.2017. године у усвајајућем делу првог става изреке. Ставом другим изреке, иста пресуда укинута је у усвајајућем делу става другог изреке, трећем ставу и одлука о трошковима поступка садржана у четвртном ставу изреке, и у тим деловима предмет враћен истом суду на поновно суђење.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену - одлуке садржане у првом ставу изреке, тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Одлучујући о изјављеној ревизији, на основу члана 408. Закона о парничном поступку (ЗПП), Врховни касациони суд је нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Ревизијом се не указује на постојање других битних повреда одредаба парничног поступка из става другог наведеног члана, које су чланом 407. став 1. тачка 2. ЗПП предвиђене као разлог за овај ванредни правни лек.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу код туженог по уговору о раду од 01.07.2002. године, на пословима ..., али је обављао и друге послове који нису предвиђени тим уговором. Решењем туженог од 12.08.2014. године отказан је уговор о раду зато што тужилац не остварује резултате рада, односно нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради. Тужиоцу је уручено упозорење у којем је тужени навео да он не остварује резултате рада, односно да нема потребна знања и способност за обављање послова, и дат му рок од најмање пет радних дана од достављања упозорења да се на ове наводе изјасни.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања нижестепени судови су, одлучујући о захтеву тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање на рад, правилно применили материјално право.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 1. Закона о раду прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог и његово понашање, и то ако не остварује резултате рада или нема потребна знања и способности за обављање послова на којима ради. Ратификованом конвенцијом Међународне организације рада број 158. о престанку радног односа на иницијативу послодавца са препоруком број 166, предвиђено је да раднику неће престати радни однос због незадовољавајућег вршења посла, изузев ако му је послодавац претходно дао инструкције и писано упозорење. У том случају, таквом раднику може престати радни однос ако он, и после истека одговарајућег рока предвиђеног за побољшање, настави и даље да обавља послове на незадовољавајући начин.

У конкретном случају, тужени није поступио у складу са одредбама ратификоване конвенције која, на основу члана 16. став 2. Устава Републике Србије, представља део домаћег правног поретка и непосредно се примењује. Писмено упозорење туженог не садржи конкретне чињенице које указују да тужилац не остварује резултате рада, односно да нема потребна знања за обављање свог посла. Овај акт не садржи ни инструкције на основу којих би тужилац могао побољшати начин обављања свог посла, нити је тужиоцу одређен рок у којем би, поштујући дате инструкције, могао побољшати свој рад. Писмено упозорење је тужиоцу дато са позивом на члан 180. Закона о раду, који се примењује онда када се уговор о раду отказује из разлога предвиђених чланом 179. став 2. и 3. тог закона, што овде није случај.

Имајући изложено у виду, нижестепени судови су правилно утврдили да је отказ уговора о раду незаконит, а ревизијом се неосновано указује на погрешну примену материјалног права.

Из наведених разлога, на основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић